

ща си. Най-послѣ дѣдо Либенъ го попиталъ: „А що, Павлине, знаешъ ли ти чича си Хаджи Генча ?

— Кой Хаджи Генчо ? попиталъ Павлинъ, чегато въ Конприщица биле двамина Хаджи Генчовци.

— Ехъ, Хаджи Генча, на когото прѣкорътъ е Кукумявка.

— Зная.

— А знаешъ ли, че той има дъщеря ?

— Зная, отговорилъ синътъ, и погледалъ си на посталете.

— Е, добре, отговорилъ дѣдо Либенъ, и намигналъ на синътъ си съ дѣсното око. — А защо ти, мой синко, гледашъ надолу, като мисиръ на слънце презъ Марта ?... Ти трѣба да държишъ главата си право : нашето колѣно, ти знаешъ, е почтенно ; то държи главата си високо и очите му не мигатъ ни предъ една жена... такавъ бѣше и баща ти въ млади години, такавъ да бждешъ и ти... Ехъ, млади годи-